

Puu ja Jumala

Laulantahan – luotu – lähden,
raukka rinnalle runojen,
syömmen solmin soittimelle,
kantelolle kallehimman.

Mistä miesi laulun laitti,
soiton sormillen sovitti?
Kuin on sai sanan sanoa,
kertomuksen kannatella?
Soiton sainpa suuremmalta,
laulun luoja lujalta.
Luoja loihe laulajanki,
kuin ei runoa rikasta,
äänen äijälle älysi,
kuin ei keksis kertomusta.

Minkä kerron kuulijalle,
tai tarinoin tuttavalle,
kerron kuusesta karusta,
puusta paljaasta pahasta.
Kerron kuolon kylmän puusta,
en ensinnäkään elämän,
kurjan kohtalon kodista,
taivaitten en tuutimesta,
vihdasta vihan vihannan,
armoista en alttihimman.

Ken on kuusellen käkevi?
Ken tulevi tuomiolle?
Saa ei sinne surman tehnyt,
käy pahaisinkaan Parapas.
Käy ei kiero kuolon puuhun,
petturi paha putoa.
Saa en sinne soittamasta,
enkä laulun laainnasta,

vaikka vaatisi valani,
rikkomani ruikuttaisi,
syyllinen sydän sanoisi,
vilppi vaatisi verollen.
Ken on kuusellen käkevi?
Sinne käypi mies, Kuningas.
Ken tulevi tuomiolle?
Tuo tulee tosi-Jumala.

Kuolon puu pelästynevi.
Kurja kuusi kauhistuvi.
Tuon sanoen noin nimeten.
Itse tuosta tuumiskellen.
"Ei hyvä pahaisen hongan,
eikä kaunis kurjan kuusen,
kannatella Kallehinta,
surmaella suurenmoista.
Ei poloilla pohjanmailla,
ei etelässä ehossa."

Vaan se Valtias sanovi,
lausuvi vakainen Luoja:
"Puun pahankin ken käkesi,
laittoi koivun kurjimmanki?
Itse juuret juovittelin,
laiton latvan loitommalle,
varren valmistin vähäisen,
kuin on kasvun korkehimman.
Niin ota oma osasi,
palveluksesi pyhälle."

Otti kuusi korkehimman,
parka puu pyhän Jumalan.
Siinä keikkui Kiesuksemme,
Herra haavat kaikki kesti,

Kuoli kaikkien kuningas,
varsin vaipui vallitsija.

Kuolon puu pelästynevi,
kurja kuusi kauhistuvi.
Tuon sanoen noin nimeten,
itse tuosta tuumiskellen:
"Voi poloista pyökkipuuta,
taikka raukkaa raitapuuta.
Nyt on kaatunut kuningas
näille harteille hukille,
tai laonnut Luojan Lahja,
olkapäille oikkuisille."

Vaan se Valtias sanovi,
lausuvi vakainen Luoja:
"Liekö Luojan listinyttä,
Kaikkivallan kalmannutta,
ilman Luojan lupia
sallimatta Suurempansa?
Itse päästin palkeheni,
heitin henkeni halulla
Tuhontuojan tappioksi,
Tuonen tuoden tuomiolle
kohta kalmasta kohoten,
nousten haudan hettehestä,
vailla lukkojen lupoa,
kahlehilta kerjäämättä,
Tuonen tuota tietämättä,
päästämättä pään pirujen."

Näin on laulun laatimella,
kertomuksen kulkiessa,
käynyt kuuselle kovalle,
puuparalle piikkiselle:

Minkä kerroin kuulijalle,
tai tarinoin tuttavalle,
kerroin kuusesta karusta,
puusta paljaasta pyhästä.
Kertonut en kuolon puusta,
vaan elämän ensinnäkin,
Taivaan Poijan tuutimesta,
en kodista kurjuudelle,
armostakin alttihimman,
en vihasta villin vihdan.

Ken on kuusellen käkevi?
Ken tulevi tuomiolle?
Saanpa sinne soittamasta,
lapsi laulun laainnasta,
en suruksi syöksymähän,
kuolemassa kökkimähän,
vaan suloksi suorimahan,
kauniimmaksi kastumahan,
koska kutsuvi Kuningas,
toivovi tosi-Jumala
näillä raukoilla rajoilla
poloisilla pohjan mailla,
kuin etelässä ehossa,
kauniimmilla kankahilla.